

Monika Čírtková: Třikrát omyl

- CZ24 News | 9. prosince 2021

ČESKO: Česká politická scéna se chystá na nadcházející střet o jmenování ministra a novináři už se těší, jak to budou rozebírat. Při té příležitosti ovládly komentáře tři nesmyslné vyprávěčky, které by asi bylo vhodné trochu zkorigovat.

1) Premiér tahá za delší konec provazu

Myšleno tak, že přece Ústava to říká jednoznačně: prezident ministra na návrh předsedy vlády jmenovat musí.

Ani omylem.

Protože premiér je tím, kdo po prezidentovi něco chce (jmenovat člena vlády), a pokud to prezident neudělá, musí s tím k soudu. Ten, kdo od druhého něco žádá, a v případě, že to nedostane, musí vyvolat soudní proces, je slabší a ohroženější stranou, už proto, že nikdo neví, jak dlouho ten soud bude trvat a co vlastně na konci řekne. A také proto, že po celou tu dobu zůstává spor nevyřešen, se všemi důsledky.

Oproti tomu, prezident může sdělit své stanovisko a na něm setrvat, nebo jej změnit, může klidně nedělat nic a sledovat, jak se všichni pinoží a vykřikují, že on přece “musí”.

Tak určitě.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

2) Za to může koaliční smlouva

Z komentářů to vypadá, jako by pan Fiala neměl vůbec žádnou odpovědnost za jména, která prezidentovi předloží. On nic, on muzikant, za to může koaliční partner, je na to přece smlouva.

Ani omylem.

Koaliční smlouva není žádný do kamene vytesaný kánon, je to prostě ujednání stran. Nikde není psáno, že premiér musí nutně na ministerské posty akceptovat kohokoliv, na koho koaliční partner ukáže. Tím se jen konstrukce, že prezident musí jmenovat všechny navržené ministry, přenáší o patro níž, totiž že premiér musí navrhnout všechny lidi, které si koaliční strana do vlády nadiktuje.

Nezapomínejme, že za vládu odpovídá premiér a je jenom na něm, koho prezidentovi navrhne. Pokud

předloží obtížně přijatelné jméno, nese za tento návrh pochopitelně odpovědnost on a nikoliv předseda jiné strany.

3) Voliči rozhodli

A proto musí být jmenován tento ministr.

Ani omylem.

Jednak voliči nevolí ministry, ale sněmovnu, ale především: voliči přece vymetli Piráty z dolní komory velmi spektakulárně, a zrovna uvažovaný kandidát na ministra zahraničí v ní už nezasedne. Skutečně lze z něčeho dovodit, že voliči nutně požadují právě tuto osobu na ministerský post?

V české politice platí drobné, ale významné pravidlo: kdo je proti Izraeli, prohraje volby. Výjimky neexistují. A pozor, nestačí být tak nějak vlažně pro a plácát, že "problém je složitý a přeji si světový mír". To je úplně stejné, jako hlasovat pro druhou stranu. Je nutné se k tomuto dlouholetému přátelství výrazně přihlásit a nenechat nikoho na pochybách, že je to myšleno vážně.

To ovšem není případ Pirátů a podle toho to vypadá. Takže aktuálně nastala situace, kdy se jmenováním sporného ministra nesouhlasí velká část politické garnitury, včetně části vládní koalice, a vydávat to za vůli voličů nelze.

Prezident to nijak nezpůsobil ani nezavinil, je pouze tím, kdo tento široký konsensus verbalizuje a přetváří do konkrétního politického gesta, totiž odmítnutí jmenovat ministra. Nesouhlas má navíc zatím spíše formu doporučení, aby byl ze strany předsedy vlády navržen někdo jiný. Za daných okolností to lze prezidentovi těžko vyčítat.

Odpovědnost za vzniklou situaci leží jednoznačně na novém premiérovi. Protože voliči ani prezident za to, koho do křesla ministra navrhuje, nemohou.

AUTOR: Monika Čírtková